GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Política.

Opinió | 08/04/2009 | 07:54

És veritat que els ciutadans, i la societat civil, ells sols no poden assegurar que el país tingui bons polítics.

Vui deixar ben clar que sense una bona política un país acaba anant a la deriva o empantanegant-se. És a dir, caient en la confusió i aturant-se.

A hores d'ara és important dir-ho i subratllar-ho, perquè hi ha una crítica molt generalitzada contra la política i els polítics. I perquè hi ha qui creu que el que compta és només, o quasi, la societat civil.

S'entén –a mitges– l'actitud crítica contra la política i els polítics. Però no són vàlides algunes de les conclusions que se'n treuen. Són nocives, fan mal.

Algun cop hem parlat en aquests editorials del miracolo italiano. Trenta anys de gran progrés en tots els ordres. I després, la davallada. Per raons diverses. Però també per una de principal: la falla política. Durant molts anys els italians en varen fer broma. Deien: "És veritat que tenim una mala política, i molta inestabilitat. Però això és bo, perquè el fet que cada any tinguem una crisi i estiguem uns quants mesos sense govern és la nostra salvació. Són els mesos bons perquè la nostra societat civil –que és activa i imaginativa– treballi amb llibertat, sense interferències polítiques. I gràcies a això anem endavant". Una ximpleria.

A l'Argentina diuen quelcom de semblant: "De dia els polítics frenen el país amb les seves baralles i els seus personalismes. Però de nit els polítics dormen i l'Argentina es recupera". Una altra ximpleria.

Ximpleria que nosaltres no hem de fer ni pensar. Els resultats en els dos casos són ben clars.

És veritat que sense societat civil, sense gent organitzada, activa, positiva, no hi ha país. És cert que només amb polítics no hi hauria país. Això és especialment evident a Catalunya on hem estat tantes dècades, fins i tot segles, sense poder polític propi. I hem sortit endavant gràcies a la gent, a la societat civil.

Però hi ha decisions o orientacions, o impulsos, o compromisos i riscos que la societat civil no pot prendre o no pot assumir.

La responsabilitat global del país no la té la societat civil. La té la política. Fa anys ja ho dèiem ("Grandesa i misèria de la política", Barcelona, 4-VI-02 i "El perfil del polític del segle XXI" Deusto, 27-I-04).

Hi ha coses que només poden fer els polítics. A la societat civil hi ha reivindicacions, desitjos, projectes o pors que molt sovint són tots o molts d'ells legítims, però parcials, és a dir, afecten una part de la població, però no tota i que entren en conflicte entre ells. Qui s'enfronta a aquestes situacions generalment són els polítics. Perquè en principi poden tenir més en compte l'interès general i perquè generalment són ells qui disposen dels elements legals per resoldre els problemes (lleis, decrets pressupostos, etc.). Tot això –responsabilitat de conjunt, necessitat de

visió global, possibilitats d'actuar– obliga el polític, el bon polític a donar impuls i orientació a la societat.

Per tant, si aquesta possibilitat d'actuar, si aquesta funció i si aquesta responsabilitat són mal exercides el perjudici per a la societat serà molt gran.

Per tant, els ciutadans no poden mirar-se d'una manera distant o displicent la política. No poden simplement desinteressar-se'n, o refugiar-se en l'escepticisme o fins i tot en el sarcasme. És veritat que els ciutadans, i la societat civil, ells sols no poden assegurar que el país tingui bons polítics. Però hi poden ajudar. O ho poden fer difícil.

Com ho poden fer difícil? En primer lloc instal•lant-se, com hem dit, en el desinterès, o en la crítica fàcil, o en la incomprensió de les dificultats de la política. En el fet de demanar als polítics esforços, compromisos, coherències... que molts ciutadans no practiquen en l'àmbit de les seves pròpies responsabilitats. O no fent l'esforç de comprendre en èpoques compromeses la dificultat de l'acció política. O regatejant tota mena de suport, ni que sigui moral. O de credibilitat. O de respecte.

De vegades es produeixen situacions en què fer bona política costa. Per les circumstàncies, per com han anat les coses, per errors que s'han comès, per actuacions exteriors poderoses d'efectes negatius... Superar aquestes situacions costa. Costa a tothom. A la societat civil i als polítics. Uns i altres s'han d'ajudar.

Tot plegat ens porta a una conclusió: cal que els ciutadans, que la societat civil s'involucri en la política. Per a molts, això no significa fer-se d'un partit o prendre posicions públiques. Però per uns quants sí que significa prendre una posició pública, un compromís públic. Fer una adhesió clara i definida. No per la majoria, repetim, tot i que és signe de salut democràtica i cívica d'un país que hi hagi un gruix important de gent amb compromís polític públic. Però a molts –ara sí, a la majoria– el que se'ls ha de demanar, el que la societat els ha de reclamar és que s'esforcin a entendre el sentit de l'acció política, que tinguin idees clares i que actuïn d'acord amb les seves conviccions o d'acord amb les conclusions de la seva reflexió.

Que no arrufin el nas amb posat de suficiència si algunes o moltes actuacions polítiques no els agraden, sinó que s'esforcin a entendre els problemes, que s'esforcin a entendre les dificultats i complexitats de la política, que creïn el seu propi criteri i que en el que per vocació, possibilitats i situacions puguin, s'involucrin. En el nivell que els correspongui, que pot ser que sigui molt i molt modest. I gens públic. Però que en tot cas representi un compromís personal.

Autor: Jordi_P
Jordi_P

https://gironanoticies.com/noticia/12556-politica.htm